

milje et Besøg, og han havde da altid sine to Drengene med sig, for at de ikke skulde være uden Opsigt.

De kom gerne til Byen om Formiddagen ved Elleve-tiden, og efter Middagsmaaltidet fulgtes Brødrene ned paa Kontoret for at kunne tale mere utvungent. Ogsaa her tog Skolelæreren sine Tvillinger med sig af Hensyn til Svigerinden, der efter Indflytningen i det store Hus levede i en nervøs Angst for sine nye Møbler og fine Gulvtæpper.

Drengene var et Par friske og kønne Knægte, der sad stille hver i sin Krog og nu og da i Smug smilede over til hinanden. De lyseblaa Øjne var et Særsyn i Slægten. Det var deres Mors Øjne. Familjesvagheden i Anklerne havde derimod hjemsøgt den ene af Drengene i Form af en styg Klumpfod.

Som de fleste andre offentlige Personer holdt Ur- og Instrumentmageren mest af at tale om sig selv og sine Fortjenester af det almene Vel. Men før eller senere fik Jørgen Skolelærer gerne Samtalen lempet hen paa Tyge og dennes Optræden i Pressen eller paa Talerstolen.

Det maatte ske med nogen Forsigtighed. Kresten var ikke altid tilbøjelig til at indlade sig paa det Emne. Han lagde aldrig Skjul paa — heller ikke overfor Fremmede — at han betragtede sin Broder som en Eventyrer og „for sin Samvittigheds Skyld“ helst tav om ham. Kun dersom Tyge tilfældigvis i de samme Dage havde givet sig en Blottelse i en Avisartikel eller lidt et Nederlag paa en Valgtribune, kunde han med en beklagende Hovedrysten blive ved at gentage, at „dette virkelig var en